

La penosa divisió del catalanisme

Armand de Fluvià (Casal Lambda)

Així com havia estat, de molt jove, un catòlic, apostòlic i romà, de comunió gairebé diària, ara sóc un ateu convençut, no un d'aquells "ateus" que a l'hora de la mort acaben demanant un confessor. Així com havia estat un monàrquic liberal, ara sóc republicà. Així com abans em creia bisexual, ara sóc un gai militant i compromès. Jo abans em sentia espanyol i cada vegada que escoltava l'himne d'Espanya se'm posava la pell de gallina per l'emoció, i recordo que quan vaig jurar bandera al campament de *Los Castillejos*, l'any 1952, també l'emoció em va fer plorar. Què m'hauran fet els espanyols perquè ara no em senti espanyol i sigui un fervent independentista?

Potser per la meva formació jurídica (sóc llicenciat en Dret) sempre m'ha agradat afinar en els conceptes i les paraules i he volgut veure que diu el Diccionari de la llengua catalana pel que fa a una sèrie de mots que penso que la gent del carrer no té massa clars i per saber on situar-me.

Nacionalista: "Que propugna o afavoreix la unitat i la independència de la seva nació".

Catalanista: "Adeptes del catalanisme com a opció política".

Catalanisme: "Moviment que defensa el reconeixement de la personalitat política de Catalunya o dels Països Catalans".

Sobiranista: No hi és, però suposo que fa referència a sobirania, que defineix com "Qualitat del poder polític d'un estat o d'un organisme que no és sotmès a cap altre poder" (És una definició que no m'acaba de convèncer).

Autodeterminista: Tampoc hi és, però defineix autodeterminació com a "Acció per la qual un poble decideix lliurement el seu futur polític".

Autonomista: "Partidari de l'autonomisme" i defineix l'autonomisme com a "Doctrina que defensa els principis autonòmics", i autonomia com a "Facultat de governar-se per les seves pròpies lleis".

Independentista: "Partidari de la independència política" i diu que independència és la "Situació d'una col·lectivitat, d'un poble, d'un país, etc., no sotmesos a l'autoritat d'altres"

Es tracta, doncs, d'una qüestió de matisos i d'aquí que la gent no ho tingui clar. Jo, tanmateix em podria definir com a un catalanista, nacionalista, autodeterminista, independentista, perquè sóc català, estic convençut que Catalunya és una nació, que té un dret innegable a l'autodeterminació i vull la independència i la sobirania plena de la meva nació.

L'ascens de l'independentisme entre els catalans és un fet inqüestionable a mida que es van convençent que la via espanyola no té sortida. Una conseqüència és l'aparició d'una sèrie d'iniciatives cívico-polítiques amb

La penosa divisió del catalanisme

Armand de Fluvià (Casal Lambda)

diversos noms (plataformes, crides, entitats, blocs, associacions, col·lectius, cercles d'estudis, comissions, cases, etc), però, com diu el sociòleg Salvador Cardús, tot això posa en relleu l'atomització i fragmentació interna de l'independentisme català per una "clara i contundent manca de lideratge de CIU i d'ERC envers les seves bases pròpies militants i envers la societat civil del país". ERC es defineix clarament com a independentista, cosa que no succeeix amb CIU, que juga amb l'ambigüitat i no s'acaba de decidir, potser per por a perdre vots.

En un article recent de Vicenç Relats i una carta de Jaume Garcia i Ruiz a l'Avui, lamento no recordar quin dels dos ho diu, parla de dues estratègies amb les quals estic totalment d'acord: "A) Cal ampliar la base social de l'independentisme i crear des del govern estructures necessàries per al funcionament d'un Estat abans de reclamar la independència, B) Ja ha arribat el moment d'actuar per obtenir un estat propi". I cal que les dues s'acceptin i es respectin i no es vegin com enemigues o adversàries. Els enemics són d'altres i no s'han de dedicar a atacar-se i destruir-se mútuament".

Des que el 1714 vam ésser annexionats a la Corona de Castella, *por justo derecho de conquista* (paraules de Felip V) hi ha hagut independentistes a Catalunya que han volgut recuperar la llibertat com a nació, com a poble, perquè la persecució i la repressió contra la nostra cultura i la nostra llengua ha estat constant i en tots els governs, manés qui manés, fossin de dretes o d'esquerres i per això Espanya (Castella) no ha sabut constituir-se en una autèntica nació i, perquè sempre ens ha vist diferents i, en certa manera també ens ha envejat, encara que no ho reconeixerà mai. Amb Franco les ganes d'independència van créixer i darrerament amb el govern d'Aznar encara més. I és per la sola cosa que en certa manera hem d'estar-li agraïts.

Fa pocs dies, el mateix Salvador Cardús, a *La Vanguardia*, escrivia que "L'independentisme ha sortit de l'armari fruit de la maduració política i es multiplica. Però no està aglutinat. És una realitat en moviment però que encara no s'ha aglutinat en una expressió institucional forta ni en un lideratge clar. L'independentisme només té un camí possible: el d'una educada, tenaç i molt intel·ligent radicalitat democràtica". Crec que té molta raó. Com també la té Ferran Mascarell en un altre article a l'Avui, quan diu que "Més catalans que mai estan considerant un ideal d'independència respecte a Espanya. És un fet: l'ideal d'una Catalunya independent està ampliant la seva presència en les cosmovisions del futur de la societat catalana. Cada cop són més els catalans que donen per impossible una entesa sincera i profitosa amb la societat espanyola. Cada cop són menys els que confien en la possibilitat de pactar un veritable Estat democràtic plurinacional.

La idea d'independència és al carrer com mai no havia estat en temps democràtics. La democràcia no ha suposat el reconeixement de la dimensió plurinacional de l'Estat. El debat social sobre una Catalunya independent es manifesta en un marc de majoritària desconfiança envers els dirigents independentistes de carnet. La gent està fatigada de la manca d'estratègia de

La penosa divisió del catalanisme

Armand de Fluvià (Casal Lambda)

la política catalana. Estan escaldats per la immobilitat política dels uns i es manifesten indiferents davant la utopia vàcua dels altres. El debat social sobre la independència és lícit i necessari. És un signe de maduresa democràtica. La societat catalana només té un camí possible: desplegar una dinàmica social que permeti combinar els ideals de cadascú amb una educada, contínua i intel·ligent radicalitat catalanista. Seria magnífic que ningú pretengués monopolitzar el catalanisme. Aquest és el principal signe de maduresa pràctica del catalanisme: ser la base d'una àmplia i plural majoria social capaç de treballar plegada en favor del seu autogovern ple". També hi estic plenament d'acord. Quan s'adonaran totes aquelles iniciatives cívico-polítiques i els partits nacionalistes, que no aconseguirem res dividits i fent-se la guerra els uns als altres. Si us plau! On és aquell seny català? Ara cal la unió o la unitat d'acció. Quan siguem independents ja tindran temps de barallar-se en llur afany de poder. És això predicar en el desert?

Si és així no aconseguirem res.